

Slovinci!

Ne udajmo se!!

Živio!!!

Slavjani!

Zjedinito se!!

Živio!!!

JURI S PUŠO.

Dolgočasen list — za Lahone, Nemškutarje i druge nerodne ljudi.

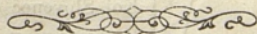
Strela udri iz višine — Izdajaleca domovine! — —

JURI S PUŠO zabavlja vsako drugo in zadnjo nedeljo v mesecu. — Ako bi utegnola Policija kako število konfiscirati, — pa saj imamo tiskovno svobodo!

JURI S PUŠO velja veliko, ali pošiljamo ga po vsi avstrijski deželi le za malo denarjev, i sicer celo leto za 1 f. 20 kr., 6 mesecev za 60 i četr leta za 30 kr.

JURI S PUŠO se dobiva v Trstu: pri knjigarju Münstru, in v tobakarni nasproti c. kr. pošte. — Za 5 kr. ga lahko vsakdo, še Lahon! — v žep vtakne

JANEZ T.....

Kaj neki v preiskavi T..... še tiči?

Kaj neki mu življenje hinavstvo še greni? —

O davno že izrečen pregreh je vsacih prost,
Sovraga mu pa grize še bolj središča ost.

Viharne dni je živel v Primorji močenik,
Zavidenec pri višjih, pri mladeži malik; —

Na delo, k domoljublju mladence je učil,
I poleg inih navkov povesti je učil.

Kakó glasil široko Slovanov se je glas,
Kakó svobodno bitje biló je stari čas,
Kakó se deleč čula je dedov naših čast,
Kakó je tujec spravil pod svojo je oblast.

Kakó potem prestali nebrojnih so nezdod,
Kakó sovražnik ljuti nas tlačil je povesod,
Kakó njegov nas grizel je zmir otrovni zob,
Kakó nam je za veke pripravljaj tožni grob.

Kakó zatreti vendar ni mogel nas do zdaj,
Zakaj nas več zatreti ne mogel bo nikdaj;
Kakó se pepelnice že bliža ostri dan,
Kakó po njem v svobodi bo živel spet Slovan.

Tak resen, tak živahen, tak mil mu bil govór,
Da slušati si mislil krilateca divni zbor;
Od žalosti od jeze bi strmel ti obraz,
Zaškripal bi, zobovi, pretresel bi te mraz.

Nu, ljuti je hinavec nastavil bil uhó,
Zviv navke plemenite očrni ga hudó,
I v svojej zlobnej glavi pritožbo si skovav
Je Janežu nakopal krivičnih preiskav.

Nesreča trè ga sicer, nu srčnost krepí ga,
Ne straši se obtožbe, ni mar mu vražnika,
Saj domoljubna mladež iz vseh slovenskih žup
Pozdravlja ga v nezgodi, mu v prsah zbuja up:

Ljubiti zagotavlja mu vedno dom preljub,
Za njega vse prestati zaprekam vsacim kljub,
Za národ svoj skrbeti, za-nj bdeti brez strahú
Dok pravde den ne pride ne dati si mirú.

I zbudjati gre Janez povsod slovanski rod,
I zve kak dan za dnevom prostěji mu je hod,
I gre kopati tujcu pravični, hladni grob,
I zre ga skor gospoda, ki bil popred je rob.

I sprava med rojaki tolaži mu srcé,
Prestale ljute krivde očes mu ne kale,
Radost mu dušo dviga, obraz se mu vedri:
To vidi v izpolnitvi, da vže mu uk zori.

Kaj neki v preiskavi T..... še tiči?
Kaj neki mu življenje hinavstvo še greni? —
O davno že izrečen pregreh je vsacih prost,
Sovraga mu pa grize še huje srda ost.

Dr. Čudež.

Ljubljanska procesija 1869.

Abpf: Zelinski! naša misija je ušla po vodi!
Auersb: Po vsih žilah čutim, da tukaj ni zame!
Barb: Letos, mislim, jih bomo!
Bleiw: Ako ne z lepem, pa z gerdem!
Coj: Po suhim in mokrim bredem za Vami!
Cost: Germanizatorji, stojte! Reksum, marš!
Dežm: Samega sebe bi tepel, pa je škoda palice!
Gabrij: Ne boš tujec dlje tako rogovilil med nami!
Jugov: Srečni kraji, ki ne videjo ne Žida ne Švabe!
Kaltenek: Primaruha, Slovenec ni muha!
Klu: Kar pod zemljo bi zlezel!
Kotni: Iz zadnjega kota naj odlazi krotal!
Kor: Do korena zlomimo jim peruti!
Kozl J.: Meni niso še nič slabega storili!
Kozl P.: Meni enako toliko dobrega!
Kramar: Če nočete sami, kmalu Vam pomagamo!
Krom: Paragrafi so moja pamet na boben spravili!
Lang: Kako je to, da me vsi za pametnega držé?
Lipol: S pravico in Bogom naprej!
Margh: Jaz menda sem tlje, da nas je ravno tri tucete!
Pinta: In hoc sinjo, nabijemo jim pinjo!
Prev: Proklet', kar po pet, če ne po deset!
Ravnik: Gada le po glavi!
Razl: Bog zna, za kaj pri nas brezovka raste?
Rast: Mene vsa koža srbi!
Rud: Le mir, mir in mnogo Švabov!
Svet: Jim hočemo posvetiti brez solca in lune!
Tavč: Da bi si vsaj dobro pomazali kopita!
Tur: Ne mara nam bodo res hrbte namazali?
Tom J.: Naj uže pade, kamor hoče!
Tom L.: Ali z nami, ali pod nami; nad nami več ne!
Widm: Večna ljubezen se bo maščevala!
Wurzb: Germanska moč vas bo razsula!
Zagor: Čakaj malo! Striček tega ne dovolijo!
Zarn: Kader jih vrenemo, plešem Monfrino!
Zavinš: Jaz pa dam stotino rajnšev za vino!

Jurček s pušo.

Ta Wasser!	_____	Herman & consortes.
Na visokej gori	_____	
Beli dan se zori.	_____	Dalmatinci.
Dobro sem jo pogodil!	_____	Sumedolif.
Spal bi rad, spal bi rad, nimam kje!	_____	Koller.

SLOVENIJA

našim narodnim poslancem na štirskem, pred začetkom letošnjega deželnega zbora:

Glejte, pošiljam vas, kakor jagnjeta med volkove!
 Bodite torej zviti kot Nemci i stanovitni kot Pemci.

Višnjanom.

„Višnjani! kam ste svojga polža djali?“
Sloven'ji za voznika smo ga dali;
 Ker Svetcu bi prenagla bila,
 Če ne bi s polžem se vozila.

Neutralcu.

Rešiti si ne morem čudne vganjke,
 Ko kvasiš, da uzvišen si črez stranke. —
 Če krasti vidiš, pa — molčiš,
 Se tujga greha vdeležiš.
 Zatorej vsakemu se zoperstavi,
 Ki brata ti teptá i davi.
 Nevtralnost, če se je držiš,
 Te v spodnji pelje — paradiž.

„Šviga, švaga — črez dva praga.“

V sredi — v zlati skledi, praviš, ti najbolj diši? —
 Med pravico in krivico, dragi! — srede ni.

Zanimiv odmev.

Klicanje (proti Kamniku): Was langes haben einige Professoren?
 Odmev: Ohren, Ohren, Ohren! —

Važen nasvet.

Šolski odsek kranjskega deželnega zbora dobil je nalogo, da mora nova načela za osnovo ljubljanske realke skovati. Za vsestranski napredek domovine vneti „Juri s pušo“ ga torej živo opominja, naj nikar ne pozabi v svoj načrt tudi *cursus* sprejeti, v katerem bo g. profesor i realkin ravnatelj Tomaž Šraj z g. Prhavcem slovensko mladost, v višem škandaloznem pretepevanji podučeval, ker je v Kamniku pokazal, da ima za ta predmet nenavadno velike, skrite talente. — O, trikrat srečna mladost i sedemkrat srečna realka, ktero tak kulturonosni „Kraftjokel“ vlada i s svojo močno, žilavo pestjo brani pred kugo národne slovenske ideje! —

Lukey in Matic

na kolodvoru v Gorici, ko zagledasta goriško „Ginnastico“.
Lukey: Glej, glej, Matiče! kaj so to za ene zverine?
Matic: Višga norca, ali ne vidiš, da so soldatje.
Lukey: Kakšni?
Matic: Piemonteži z lozami i komašnami.
Lukey: Pa kje imajo sablje?
Matic: Ne veš, da so jih pozabili pri Kustoci.
Lukey: Pa koga čakajo tukaj na štacijonu?
Matic: Pol Trsta pride z cvenkom i klenkom k odprtiji goriške žinastike.
Lukey: Sej res! 3000 dividirt duvch 1000 jih je že tukaj. — Živilci tržaški patrioti!

Lipovemu štoru.

(Gl. 11 št. J. s p.)

Se črnilo ni usušilo	Promemoria naj mi bode
Pero tud je dobro še	Rodvajnski verfassungstag
Zdravo zmir še imam žilo,	Več ne grem na take shode
Al kaj drugo moti me;	Če me vabil bo sam vrag.
Da ne morem Ti pisati	Ti pa dragi štor odpusti
Odgovora Ti poslati.	Da tak dolgo že molčim
Ko sem namreč bil v Rodvajni	Zob ti še ni treba brusti
Tam-le na „verfassungsmajni“	Dokler malo še živim.
Sta me Sajdl i Brandstetter	Bom krivice vse popravil
Krucitürken Donnervetter!	Kadar mi mogoče bo,
Tak vpijanila hudo	Ter se „kirfat“ koj odpravil
Da sem moral v posteljo;	V Rodvanje nemškutarško. —
Kajti nemškega duha	Tudi Ti predragi Juri
Koj Slovenec dost' ima. —	Še odstrani risanco,
Katzenjammer fürhterlihes	Pust' tak hudo mi ne kuri
Ohrenreissen schrekuliches	Saj od zdaj bo bolje šlo. —
Sem prinesel si domu	
In pa zlomljeno roko. —	Davorin.

Sova in Čuk.

Sova: Si-li čital, da je železnica v Hrvatskej vpeljala vozé, koje v banovo slavo „Rauch-Coupé“ zove?
Čuk: Sem da, pa to še vse nič nij, banovo ime tudi po vsej Nemčiji slovi; tam se reče, če se o entusiasmu govori, ki je pri banovi inštalaciji vladal, da je bilo vse „eitel Rauch“, kar gotovo dokazuje, da je bilo sijajno, in kako da je banovo ime popularno.
Sova: Pa veš zakaj je Rauch tako visoko dospel?
Čuk: Kaj ne bi! dim na veke kvišku sili; se vé da to še nij dokaz, da pride od ognja, pri kojim se — pečenka peče.
Sova: Zakaj je nek Svetčeva beseda v ljubljanskem zboru nemškutarje tako razkačila?
Čuk: Resnica oči kolje. Jaz pa bi je ne bil rekel, kajti vem, da človek ob to priti ne more, česar nijma.
Sova: Verješ li ti, da bode Blagotinšek (Findelkind der Germania) od politiškega delovanja odtegnol se?
Čuk: Da, da, toda tako kakor gosjenica, ki se zaprede, a potem kakor metalj nazaj pride. Dualist se bo zapredel, federalist bo izletel; saj ne bo prva njegova metamorfoza.
Sova: Kaj nek pomeni tako nagla prememba stare „Presse“?
Čuk: Ne daj jej vere, draga moja; presé ostane presé, če prav korito menja, iz kojega jede.
Sova: Čuj, čuk; ti ki vse veš, kje leži Kotor?
Čuk: To ti je težko dopovedati, ker geografije ne znaš. Misli si da Dalmacija je puška, i prašnica na puški je — Kotor.
Sova: Jaz bi sodila, da bode vodja ljubljanskej realki, Tomaž Schrey, ki je Mulaji nemško kulturo ad hominem demonstriral, prostavljen.
Čuk: A kaj še! to je še premala zasluga za „avancement“; bi trebalo da saj enega prvaka nabije.

DROBTINE.

Šrajeva.

Pest se za pestjo vzdiguje,
Stolom maha clo srdit,
Boja mojster Šraj vkažuje:
Janjčan, prid se tepst' učit!

Birokratu i biriču.

(Podmizna prošnja.)

Gewähret mir die Bitte
Ich sein unter euch das Dritte.
Šolski tovarš 1. r.

Ljublj. nemškutam.

Ljubljanske nemškute
Bi skupaj pobral,
Bi v Kamnik jih peljal,
Za — žlindro prodal.

Laibacherici.

Kdor je lep, kdor je mlad,
Neče jih — starih bab.

Dežmanu.

Poj, poj — grabljar moj! —
Kak bom pel? k' sem jo vjel!

O ravnopravnosti.

Sreča te išče, um ti je dan,
Našel jo boš, če nisi — Slovan.

Klunova.

Tam je moja domovina
Tam je mili stan,
Kjer zdajalcem sreča miga,
A trpi Slovan.

Ravnikarju.

Mrzel veter tebe žene,
Drobna ptičica od nas.

Rauchijanska.

Složno, složno bračo mila!
Po Slaviji slavnoj,
Nek nas vodi Raucharija —
K plači obečanoj! —

Dr. Waserju.

Če nisem za té,
Sem sama za sé;
Le stopi nazaj (za Spielfeld)
Pa meni mir daj.

Slovenija s. r.

Medvedove hrušice.

Trese jih Narodni postopač.

Hrušce, hrušce, štir za groš,
Da bo preje prazen koš.

Kupite, kupite! Náte, pokusite, kako so „žmahne“, če pa ne mislite nič kupiti, pa le stran od koša; zijalov ne potrebujem.

„No Nandik, kaj pa se držiš, kakor hudo vreme? Kaj ti ni po volji?“

„Nekega Slovenca sem hotel, in tudi besedo sem zastavil, hotel sem, pravim, nekega Slovenca v štirinajstih dneh pre narediti v nemškutarja, — pa se ni dal. Vaj, vaj! Vse bi razbil!“

„Nu, ne jokaj, crkljivec ti, pusti ga, Slovenca prijatepenca, kaj boš nek! Glej, kako je Friccek vesel, ki se je v Šiški na komarjevih kolinah godle najel. Ali pa Korel, ki je pohrustal par klobas na kislej repi, in una junaka, Pisker pa Slamorezec, ki sta komarja držala za bedre, da ni brcal, ko smo mu kri spustili v dežo. Zato pa sta popoldne se spravila na pujskov rilec, kuhan v ješprenu z želodom. Le korajžo, Nandik, če boš pa „cagov“, pošljem te v Celje na „kloštrski vrt“, kamor si ti mene silil, in ko nisem hotel iti, rentočil si ter se hudil, da nimam pravega „liberalnega duha“.

Ker smo ravno na Štirskem, naj damo en „šus“, saj je smodnik po ceni, kakor se nam poroča z Dalmacije.

Štirski Slovenci! Kaj malo imate korajže, če se res kaj bojite „Seidelna“. Kaj je tak velikan? Menim da ne. Koliko drži, kaj menite? Nek prijatelj mi je pisal, da ves vaš strah je čisto prazen, kajti Seidel ne drži več, nego en maslec!

Kaj ne Korel, kako smo privihani; ti menda poznaš moža No sedaj bom pa izpraševal. Ali ste se naučili, kar sem vam bil v zadnjic naložil? Če ne znate, bodo „grablje pele“, jez sem hud „šulfuks“, ali po slovenski: jez sem huda šolska lisica; imam ostre zobe, če ugriznem, boli. Potlej boste pa pisali po šolskih vratih: der fuchſ iſt ein beiſſendes Thier, ali pak: lisica goljufá.

„No Korel, kako je to da Klun ne položi mandata?“

„I kako je to! Saj so Horak in tovariši podrli Kluna in njegov mandat. O že leži že.“

„Ti Cene, zakaj Klun ne dá nazaj svojega mandata?“

„Zgubil ga je, revež“, odgovori Cene milo; „nekaj govore, da je šel iskat ga, cel teden je iskal, pa ni ga našel nikjer.“

„Dobro si odgovoril, Cene, ali to ti svetujem, da se odvadiš, da ne boš govoril tako, kakor bi žganjce žvečil. Če ti ne diše, in jih ne moreš požreti, pusti jih drugim, ki jih radi jedo, ti pa pojdi in si naroči „švabskih cmokov.“

„Alo Poldik, zakaj je klub večine deželnega zbora poslal nezaupnico Klunu?“

„A zakaj? Zato, ker klub ne more Klunu več zaupati nijedne reči; vse bi mu zgubil sčasoma ta nepazljivi Klun.“

„Cene, zopet si ti na vrsti, ti si „deseti“, kaj ne. Kaj meniš, čemu Regenmož pa K. Rumelj tako glasno pridigujeta v zbornici?“

„Zato, ker ta dva moža menita, da so tudi naši poslanci in poslušalci gluhi, kakor sta ona dva gluha našim pravičnim željam in zahtevam.“

„Dobro si povedal, Cene, toraj pa zaslužiš „odsekano šeflo“, s katero boš slovenske plevarje prevlel. Vsedi se, dete moje. In sedaj dokler se postaraš in ti desnica odgnjuje.“

„Ti Rumel, čemu se Regenmož tako kisló drži v zbornici, tako kisló pravim, kakor da mu črvi lezejo iz nosa?“

„Nek paragraf pravi, da zato, ker mu „trebanski lev“ kaže „špegel“ ali ogledalo iz 1848. leta“, odgovori Rumelj s povišanim glasom, in mahaje na levo in desno tako, da je očala zbil raz nosa svojemu tovarišu.

„Korel, ali bi ti uganil, zakaj so Ravnikarja poslali med Nemce?“

„O jej, da tega ne bi uganil! Pa jez ne, ki jih imam za ušesom, pa še prav debele! — Zato so poslali ga tjakaj“, hrohotá se Korel, „da ga Nemci zravnajo po svojem kopitu, ker se je bil mož na Slovenskem preveč skrivil.“

„Čakaj, še eno vprašanje. Zakaj pa so Leitmayera poslali med Slovence?“

Korelnu švigne plamen iz oči, ter zakriči tako, da bi bil Cene kmalo iz kože skočil, in pravi: „Zato so ga deli med Slovence, da bo držal za vajeti in brzdal te zveri.“

Trebanski lev strese grivo, postavi se na skok, zarujove — gorjé ti o Korel, zgubljen si, se bojim! —

Nove národne pesmi.

„Od kodi, in kamo, prijatelj moj? Stoj no, kamo pa kamo?“

„Lej ga no, i kaj jez vé, kamo! Saj menda vidiš: naprej, za nosom; če je dalji nos, laže in gladkeje se reže sapa, učé fiziki ali prirodoslovci. More že res biti, kajti prirodoslovci so umetelni možje, ki imajo mašine ali stroje, s katerimi napravijo, da se bliska in strela vdari. Vé, kako je pri nas časih. Kedar gospod postavijo tistega spaka na mizo, in začno „copernije“ uganjati, — kar ti blisne, kakor kedar z žveplenko potegneš po zidu in se vneme, poka pa tako, kakor pri črevljarju, kedar stare „škarpe“ trga.

No, pa tudi irhasti kmet, kakor ni opiljen, časih take prikazni s pestjo déla, kakor učé naj novejše skušnje. Toda zaradi javne varnosti se mora v okom priti takovim skušnjam, če ne, utegnemo celó po zimi imeti „pesje dni“, kaj takega pa vendar ne bodo zahtevali liberaluhi. Aj, čudnih časov smo doživeli! Veste kaj vam jez povém, verjemite ali ne verjemite: v blatnej vasi je „maganet“ v zemlji, prav gotovo je, pa še velik, zakaj pa vedno „treska“ tjakaj. Hvalo Slovcem, da so strele vodenotintaste strele, ki ne užgó papirja, ampak le osmodé ga, da je črnkast. Ognjena strela je samo enkrat vdarila, kar jez vé, pa ravno v mojega gospoda; oh to vam je opledlo! „Sami ste si krivi“, kregal sem gospoda, „čemu pa „grablje“ visoko po koncu nosite? Tega ne več, je nevarno! Kaj počnem, če vas izgubim? Ob vse delo pridem, kovačnica pa na boben.“

„Od kodi?“

Na Jančičkem robu slonim,
V dolino pod sabo strmim:
„Oj turnarji moji, kak begate vi!
Oj turnarji moji, kam vam se mudi?“

„Mi vremo spod hribovskih palc,
Domá smo v Ljubljani na plac',
Hitimo, letimo, da vse se kadí,
In votlo po lesu strahotnem bobni.“

„Tecite, tecite od tod,
Nemčurski pozdravite rod,
Nikar ne lazite na Janško goró,
Domá ostanite za gorko pečjó!“

„Le malo ustavite sè,
Da žila se moja napnè,
Da pesem obupna privre iz srcá, —
No, — kje pa imate, res, Regenmožá?“

„Ne smemo ustaviti se,
Ne moremo bogati te;
Oh, Regenmožá pa poganja nek hrust,
Če tudi je prosil: Oh, pusti me pust'!“

„Od tratine dol in naprej,
Drvimo do Velških se mej,
In nosimo v prsih vsi jezo hudó,
Na hrbtu pa palice prav celo kopó.“

Na Jančičkem robu slonim,
V dolino „krvavo“ strmim,
Premišljam besede derečih sinov, —
Ogiblje se tacih, Slovencec, plazov.

„Kamo?“

Ko brez očal okrog divjam,
Nemčoni prašajo me: „Kám
Brez pinje dolge, razoglav,
Obupno dirjaš, ves mršáv?“

„Prašajte raje črno noč,
Kí vé, kako klofuta poč',
Kedar ošabni kmet jo dá,
Da solza gorka priigrá.“

Oh, vse se suče, vse vrti,
Tak v „ringelšpilu“ se godí!

Kar bilo je, ostalo bó,
To moje vé bolnó uhó.

Čemu zijate, prašate,
Povedat' se ne dá, vestè.

Samo to znam, samo to vé, —
Da več po noči von ne smém,

In da ni mesta vrh zemljè,
Kjer bi pozabil to gorjé!“

Budnica Koroškim Slovincem.

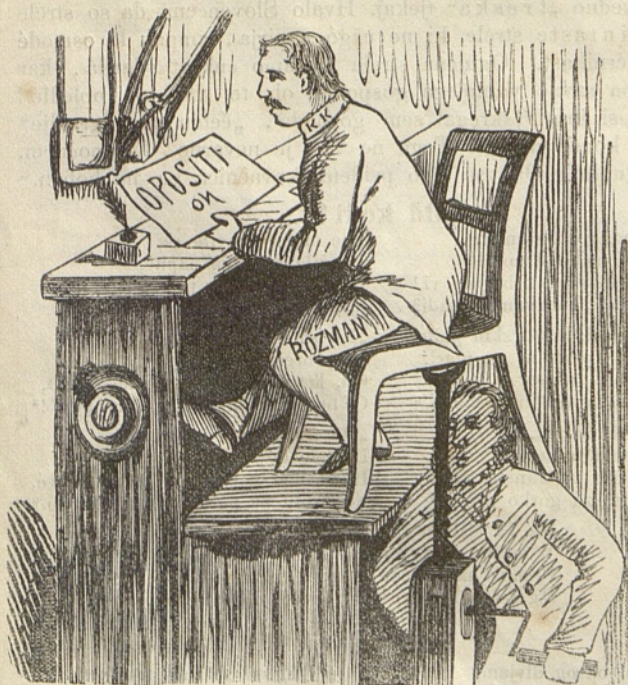
(Kakor: *Pridi Gorenc.*)

<p>1.</p> <p>Zbudi Slovinc!
Se v Gorotanu,
Glej, da te Neme
Ne bi prekanil;
Veš da je on —
Lačen patron.
Njegov je glad
Vedno te davil,
Zdaj pa bi rad
V mavho te spravil;
Če si zaspan,
Boš pozoban.</p> <p>2.</p> <p>Nehaj zdaj spat,
Čuj, kaj se men'jo!
Vabi te brat
Vstvarjat Sloven'jo;
Vzdigni ljub' moj,
Za njo se v boj! —
Če bi nas dlje
Nemci zibali,
Sčasom bi vse
Še pomandrali;
Čuj torej nas,
Vstati je čas!</p> <p>3.</p> <p>Tuje prosó
Spé smo branili,
Svoje pa smo</p> | <p>Vrabeem pustili;
Za-se skrbet'
'Treba je pred*).'
Kdor ne spozna
Brata za brata,
Krišpajo ga
Tujčeva vrata;
Grba trpi,
Da se kadí.</p> <p>4.</p> <p>Ker smo tud mi
Tujcu hlapčevali,
Mesto da bi
Z bratom držali,
Nam zdaj deli
Gole kostí.
Šmečno pa je,
Sleva da sita
Lačnemu dé,
Vedno naj pita
Tist'ga možá,
Ki nima dná**).</p> <p>5.</p> <p>Mi smo pa zdaj
Siti trpljenja,
Hočemo naj
Bode Sloven'ja,
Da mine stok
Slave otrok.
Torej ljub' brat!</p> | <p>Daj nam desnico,
Hiti iskat'
Z nami pravico;
Kaži da si
Slavske krvi!</p> <p>6.</p> <p>Tujci nam rod
So razkosali,
Da b' nas povsod
Prej pozobali;
Jed si delé,
Z nami gosté***).
Torej najpred,
Da se rešimo
Treba skrbét,
Da se združimo
S skupno močjó —
V eno teló. —</p> <p>7.</p> <p>V bratov vrsté
Kliče te Slava,
Daj nam roke:
Zivila sprava!
Mi čmo živet',
Ne pa — umret'!
Če nam srcé
Se ne plaši,
Kmal nam rodé
Zlati se časi;
Samo ostan —
Iskren Slovan!</p> |
|---|--|--|

*) Toda ne po sramotnem zgledu slovensko-nemških Judež-Iskarjotov!
**) Ta mož je vsemogočni nemški centralizem, bodi si absoluten ali ustaven. Dokler se temu slavojednemu, nemškemu grdavu tudí tostran Litave rebra ne polo-mijo i nam zedinjena, avtonomna Slovenija ne privoščí, ne bode pri nas od prave politične in narodne svobode, od manjših državnih stroškov, manjših davkov i boljših časov nikdar nikoli — duha ne sluha.
***) Talijani, Nemci i Magjari.

DOPIST.

Iz Ljubljane. Vidiš Juri, čemu si se šel ženit? Ali ti nisem pravil: „šparovec ceravca“ najde. Zdaj pa imaš nadlogo pri hiši. Čemu ti je „Zarija“, ki ni prinesla venarja „dote“? Spodi babenco, spodi, saj pravijo, da „c vilho v“ zakon ne veže. Da si ti mene poslušal, ne bi se kremžil sedaj. Ali ti nisem rekel takrat, ko smo prišli po „b ali š“ na „Zarijin“

Poglejte Jurjev umotvor,
Oskrbi si ga vsaki zbor.
Poslanca, ki mislé na lov,
Pozabi glasovati,
Primora hitro vstati
Umétni aparat njegov.

dom: „Juri, sedaj je še čas, dobro pomisli, potem te bomo pri-vezali; če ti ni vse po volji, nikari ne nakladajmo bališa. Bom jez stopil med može ter dejal: Juri se je spremislil, pustimo babenco in bališ. Pa še tudi potlej, ko smo škrinjo naložili, mignil sem ti in kazal čes: škrinja je lehka — prazna! Pa si trmež bil in boš. Tudi sedaj bi ti rad pomagaj, — pa ne morem. Trpi, če tudi te jarem žuli. Naj te le! Moj gospod je vse bolj pameten, on pa pravi: „Je še čas!“

Národní postopač.

Peking na Kitajskem. Juri, pač bodeš debelo gledal, kedar prejmeš moj list iz Kitajskega. „No, kam pa je pes nesel tega človeka“, porečeš. — Kaj hočemo, takale je! Veš, vozili smo se po Ljubljanci, liberaluhi in nemčoni, in ko nas je začutil „podkovani karf“, začel je na dnu reke tako strahovito vdela-vati in pretepati vodo, da nas je vihar zanesel in treščil na — kitajske bregove. Hudega nam nič ni tukaj, šege so nekaj drugačne, kot pri nas v Evropi, toraj ti bom časih kaj pisal. Uni dan, petek je menda bil, šel sem po opravih po mestu, kar zapazim na vogalih ulic velikanske črno-ruzmeno-rudeče liste. Radoveden stopim bliže, in berem tole:

Poziv!

Lepo prosimo!

Fajfo pšena prejme tisti, ki nam pové, zakaj smo uni dan na podu ali škednju tako gromovito kopitali, in potem zbežljali po ulicah.

Kitajski železarji.

Govori se, da nek viši mandarin je rešil uganjko, izdelal nalogo in podprl s paragrafi.

Naj tudi kaj omenim o domačem življenju.

Uni popoldan, že proti večeru, smo imeli vizite. Koltenregrat je sedel na peči, za eno zapečnico je ležal Cene, za eno moj gospod, jez kot zadnji pri hiši sem pa čepel pod pečjo i krompir strgal za večerjo. Kaj čudne so kuhali možje. Naj bolje mi je dopadla tale: „Ti Korel“, dejal je Cene, „kaj pa ste imeli unkrat na podu, ali ste bariglje nabijali, da pojedete po vino na Koroško, kaj?“ — „O ne“, zasmejal se je moj gospod, „rajbski bas je tako močno renčal.“

Národní postopač.

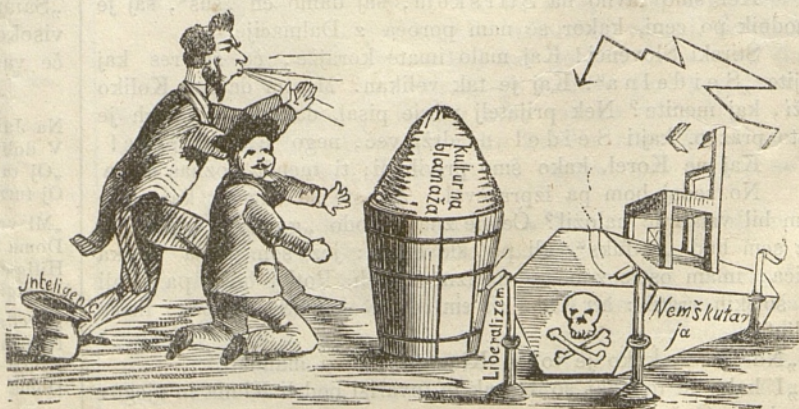
Priposlano.

Od mnogih strani dohajajo nama prošnje in pozivi, naj bi kandida-tirala za izpraznjeni prestol španjski. Da se pa oprosteva nadaljnega nadlegovanja, objavliva očitno, da nikakor ne misliva temu se vdati, ka prvič še za tukajšni posel nisva sposobna, in drugič tudi nimava časa, ka morava natanjko preštudirati kazenski zakonik in izduhtati paragrafe, po kterih bi bilo mogoče „Jurja s pušo“ in „Slov. Narod“ deti v pano.

Bukove & Ozelenc
profesorja neznanih vednosti.

V Planini.

Stoloravnitelj (boljši stololomitelj) Š . . . (pft) an waj in Pihave imata v Kamniku v spomin kašniga pihovanja stoletnico, in zarad te, po celim Sloveskim znane slovesnosti molita kozje molitvice:

Pihave: Oh ti prokleta kaša!
Š . . . : Daj se pihati!
P.: Če ne, si bova usta poparila.
Š.: Al' te je res tolika kupica?
P.: Kaj sva naredila?
Š.: Zakaj se nisva na pregovor spomnjala: Kaš-š-š—
P.: Kaša br— br— br—
Š.: Brei, pu— pu— pu—
P.: Pust me— meee zmirem!
Š.: Loš mi' mi' fein!
P.: Zdaj jo pa imava,
Š.: Joh imava!

P.: Vsmili se stol!
Š.: Ne pričaj zoper nas!
P.: Odpusti nam naše dolge (če bi njih ravno več ko 10 gld. ne bilo)
Š.: Kakor mi odpuščamo naše solze
Obedva: Prosiva te, naj to med nami ostane, ne pričaj zoper svojiga bližniga, drugači se bo nas — na mestí kaše pihalo! Saj ne bova nikdar več, oj veselje preč je preč!

Slovenski.